

– עותק נאמן למקור מכתב יד –

ו' שלום,

כפי שלבטח כבר הבנת, מוטל עלי ועל שאר חברות וחברי היחידה אתגר כפול: להבין מהי מטרת המשימה שעלינו לבצע, ולבצע את המשימה בצורה שתשיג את אותה מטרה. עד שאקבל פרטים נוספים, החלטתי לדבוק באסטרטגיית "ירייה לכל הכיוונים" – לדווח על הרבה התרחשויות, אך רק קצת על כל התרחשות כלשעצמה. כך אני גם מגדיל את הסיכוי לדווח על ההתרחשויות הרלוונטיות וגם מקטין את הנזק שנעשה כשאני מדווח על התרחשות לא רלוונטית.

מכל מקום, היום נשלחנו לגלריה "הקוביה" לדווח על התערוכה "אספנים". מחשש להפר את תנאי המשימה לא לקחתי עמי הפעם את המדריכה המקומית, דבר שגרר תחושה חריפה של חוסר שייכות. אני פחות נהייתי אבל אני בטוח שהדבר הועיל למשימה.

ראשית סקרתי את התערוכה. האוסף הראשון שראיתי היה של כלי מיתר, שנראו כולם כמו וריאציות שונות של גיטרה. העובדה שתרביות ממגוון מקומות וזמנים יצרו כלים רבים שכולם בסופו של דבר סוג של גיטרה השרתה עלי תחושה מנחמת של אחדות.

על אחד מהקירות היו מונחים הרבה בקבוקי פאנטה בדרגות בהירות משתנות, אך כשהתקרבתי גיליתי שלא מדובר בדוכן כיבוד מטעם הספונסרית התאגידית של התערוכה, אלא במוצג.

הבחנתי בחדר שניכר שהדלת שלו אמורה להיות סגורה לבאי התערוכה, אבל היא לא הייתה סגורה עד הסוף. חשוד. רשמתי לעצמי לבדוק את העניין מאוחר יותר, כשיהיו כאן פחות אנשים.

בהמשך אדם גדול מימדים הציג את האוסף שלו, פריטים אקלקטיים שגובשו תחת הכותרת הגמישה למדי "ילדות". יש להודות שהאיש היה מוקד עניין משמעותי יותר מהאוסף, על ההתלהבות שבה הציג את מרכולתו, האופן שבו כל הפנים שלו התעקמו למעלה ביחד עם החיוך ועל חולצתו, שגם החמיאה לגזרה שלו וגם היה עליה הדפס חניני בדוגמת כלבי תחש.

האוסף המרשים ביותר בתערוכה, למרות גודלו הקטן, הוא אוסף חרקים. עד כמה שהצלחתי להבחין, מדובר בחרקים אמתיים שמוצגים בתערוכה בגרסתם המתה. קשה לי להאמין שכולם מתו מוות טבעי והרהרתי לגבי המימד האתי של הריגת יצורים חיים רק על מנת לאסוף ולהציג אותם. נזכרתי במנהג שלי להשאיר על הקיר גופות של יתושות טורדניות במיוחד שהרגתי למען יראו וייראו והחלטתי שלי בטח אין הזכות לשפוט את אספן החרקים.

עדכון: הסתכלתי מהצד השני, החדר הסודי לכאורה הוא סטודיו רגיל לחלוטין.

אני יוצא לרחבה שמחוץ לתערוכה ומתמקם ליד הבר. לברמן יש זקן גדול ושפם שמשוח למעלה במשחה כלשהי. הוא לובש בגדים שחורים ונעליים צהובות ומתנהג באדישות ללקוחותיו, שאינם באמת לקוחות כי השתייה בחינם. בדיוק כשאני מתחיל לחשוב עליו רעות, הוא הולך וחוזר עם מפה חדשה ומחליף לשולחן מפה כמו אבא שמחליף חיתול לתינוק: מסיר את המפה הישנה, מנגב את הבירה שחדרה מבעד למפה ומכסה את השולחן בעדינות עם המפה החדשה. אני ניגש אליו ומבקש בירה והוא מגיב באפתיות, אבל אני כבר יודע את הסוד שלו. אני לוקח את הבירה, מחייך לעצמי מבפנים ומשאיר אותו עם התינוק שלו.

אני רואה מישהי שאני מכיר מגיעה עם כמה מחבריה. נאמן להחלטתי להיות זהיר יותר לגבי המשימה מאשר בפעם הקודמת, אני חומק החוצה לפני שהיא מבחינה בי.

אני מקווה שחלק מהדו"ח שלי היום קלע למטרת המשימה ואודה לך אם תעדכן אותי בנושא.